

ПРЕСЕЛИЛИ СЕ МЕЂУ ЗВЕЗДЕ II

ЂОРЂЕ ПЕТКОВИЋ

Културолошки пројекат «Јухорско око», Параћин

Резиме: Пред нама је поетска публикација Ђорђа Петковића, «Преселили се међу звезде II», припремљена поводом конференције «Развој астрономије код Срба X», са прилозима посвећеним Слободану Жикићу, Драгани Филиповић, Никодију Спасићу, Гордани Миљковић и Бају Цаковићу.

Кључне речи: космичка поезија, астрономија у култури

Као и за претходне конференције „Развој астрономије код Срба“, Ђорђе Петковић је, и за ову, на самосвојан и оригиналан начин, припремио нову у серији публикација са веома сложеним и прецизно испланираним и састављеним акростихом. Односно, почетна слова стихова, читаних одозго на доле, представљају име личности којој је песма посвећена, често са неким епитетом или поруком. У доњој половини песме акростих иде уназад, као у огледалу, попут "репа". При састављању узима делове текста особе којој је песма посвећена, односно "деконструише" га, па зато ово песничко остварење назива "деконструисани сонет са репом и акростихом у огледалу". Од осме конференције акростих ставља обострано, тако да се порука допуњује текстом који чине завршна слова појединих стихова. Публикације припрема у педесет нумерисаних примерака од три листа односно шест страница, тако да је сваки примерак јединствен, па има и одређену библиофилску вредност. То је фанзин, како се стручно назива "ручно израђена, аматерска публикација, израђена од стране фанова, из љубави а не због профита."

Мада је на насловној страни назив "Деконструисани сонети са репом и с обостраним акростихом у огледалу", Петковић одступа од строге сонетне форме које се раније држао, и песме публикује без поделе на стихове.

У првом прилогу са космички мотивисаним називом "Наш Слободан озвездан", када се почетна слова у сваком реду прочитају одозго на доле, а затим укључе и задња слова, почевши од првог реда на доле, добија се порука „СЛОБОДАНУ ЖИКИЋУ ПОСЛЕДЊИ ПОЗДРАВ". У наставку

песме ова посвета је дата изврнуто, као у огледалу. У следећем прилогу, „Осунчана Драгана“, порука од почетних а затим крајњих слова је „ОСЛИКАНА ДРАГАНА ФИЛИПОВИЋ У СТИХУ“. Порука у трећем делу, „Никодије с космичке оргије“ је „НИКОДИЈУ СПАСИЋУ ОД ЈУХОРСКОГА ОКА“ а у четвртом, „Гоца код небеског оца“, „МАРКОВИЋ Ж РАДАНУ ДЕКСОН С МОГА ПЕРА“. Посвета у петом прилогу „Баја шета к'о комета“ гласи „ГОРДАНИ МИЉКОВИЋ ПОСЛЕДЊИ ПОЗДРАВ“.

Желели бисмо да се Ђорђу Петковићу посебно захвалимо на овим занимљивим и необичним поетским прилозима, у посебном хуморно-ироничном тону, којима сваки пут занимљивим лирским садржајем стваралачки доприноси разноликости и богатству конференције и зборника «Развој астрономије код Срба».

М. С. Димитријевић

ЕДИЦИЈА „ВИЛИН КОЊИЦ“
НОВА СЕРИЈА

RES EXTRA COMMERCIIUM

ЂОРЂЕ ПЕТКОВИЋ

ПРЕСЕЛИЛИ СЕ МЕЂУ ЗВЕЗДЕ II

*Деконструисани сонети с репом и с
обостраним акростихом у огледалу*

*Уместо
IN MEMORIAM*

*Књжевницима и публицистима „Јухорског ока“
умрлим између две Конференције*

ПАРАЋИН-БЕОГРАД
22-26. IV 2019.

Културолошки пројекат „ЈУХОРСКО ОКО“
Књижевни клуб „Мирко Бањевић“

1. НАШ СЛОБОДАН ОЗВЕЗДАН

Слободан Жикић
(Јагодина, 31.12.1948. - 20.3.2017.)

Слушао си слово и кроз текст као трип
Листао свој си чип, духовна приново!
Освежио си стил, уз новинарски плес;
Беше поетски крес, уз чашицу и грил.
Осмишљао си глед с Бледа и Љубљане;
Дисао с нирване за *Политику* ред.
Астрални висови за уз јухорски пањ,
Нудили свој су жбањ да се даље плови.
Уз вечерње пиво, јутарња била кап,
Жеља да нови слап не испадне криво.
И док си ред по ред низао у свој млаз,
Клониран ти је газ да се освежи след.
И с *Јухорског ока* уздизао си чар,
Ћутњи нудећи жар иза лажног скока!
У огледалу сев док јеси био жив,
У огледалу сив чим ти последњи зев.
Ћушкапа није пир, те са Твога пера
Ишла је провера: Оплодио се жир!
Клети поетски сказ оплемени и блуд,
Исмејавана ћуд премости (ч)уман јаз.
Жигосао си троп хвалећи му слово;
Уз све што је ново слагао се синкоп.
На сваки празан воњ ишли су трипови,
А стигли чипови да се клонира коњ.
Дистисне громаде сложих у акро-ред,
Ова песма је след истрошене наде.
Без ње само сам штос за постмодерни бал,
Острвљен идеал а обезглављен крос.
Ласкаво пуњен трап за велико слово,
Сад кад је готово: обичан речји слап.

Издање поводом одржавања
X КОНФЕРЕНЦИЈЕ „РАЗВОЈ АСТРОНОМИЈЕ
КОД СРБА“ – Београд, 22-26. априла 2019.

2. ОСУНЧАНА ДРАГАНА

Драгана Филиповић
(Ђуприја, 21.08.1956.- Параћин, 9.08.2017.)

Ограшје светлости: Она је била лаф!
Слагала гаф по гаф с (ч)умне напетости!
Ложила је кости као зауман стил:
Истраживала дрил да опрости злости!
Крочила у празно, враћала се у слап:
Астралну кап по кап свијала под разно!
Није у екстази заборављала став:
Ако се шета мрав, хрга да не згази!
Доживети траву, листати је уз пућ:
Рајско је пућпурућ мамило на јаву!
Антић Драган успут понудио јој спас:
Годио му њен глас за филозофски смут!
А само Марков ких, кад поче да шени,
Нађе смех у пени, сликом остварен стих!
Антејском за шалу, нашла је слободу:
Апокрифну згуду као амигдалу!
Нежни изазови разуздаваху дух!
А слику с песме чух, ако протуслови!
Где год се јави кус, годио јој шах-мат:
Агресиван инат - коловођи на шлус!
Растакани се сни, израстао је птић;
Да, опет су снопић – заустављени дни!
Акростисно око овде је дупли шав:
Нека је жив и здрав, да лети високо
Антић овај млађи! А ја испуних зјап!
Истраживала дрил да опрости злости;
Ложила је кости као зауман стил!
Слагала гаф по гаф с (ч)умне напетости!
Ограшје светлости: Она је била лаф!

Издавач: Књижевни клуб „Мирко Бањевић“
За издавача: Олга Манчић Ружић Лодика

3. НИКОДИЈЕ С КОСМИЧКЕ ОРГИЈЕ

Никодије Спасић
(Д. Омашница, 1939.- Јагодина, 24.04.2017)

Ниче *Моравски брод*, уз *Јухорско око*;
Изазван је соко као зауман плод:
Када у сонету метафоричан рој
Опева као свој Анђамину мету!
Дигитално слово прихвата (ч)уман дух;
Истина, понор чух: Све Јово, наново!
Јесам газио бос и осећао чар,
У газу срећи пар, док је певао кос.
Случајно се, ето, наш остварио лук:
Почео песму вук, придружило се дете!
Атрактивна смеша качила се о рог:
Сложисмо прави стог заумних чудеса!
Имитација звек распрши нам слово:
Ђупријска приново, има ли песми лек?
Умислица чиста или чумарија?!
Уклети парија нигда да заблиста!
Ђирилична слово, зар ти се ближи смак?
Исцеђен зар си крак, моравска осново?!
Слажући слог по слог са свог арсенала,
Антејска ми ала озрачен смисли блог!
Поета има век да оствари нешто,
Сплете венац вешто, не и да нађе лек!
Уз божански се хир или природни бес
Једва назире стрес за статистички збир.
Исцрпљен није дух; верујем у слово;
Достојна си, зово, остављам ти што чух!
Опроштајни је грај у овом сонету
Клонирану мету пронашао за крај.
Изазван је соко као зауман плод:
Неће *Моравски брод*, уз *Јухорско око*!

Уредник и рецензент:
Предраг Јашовић

4. ГОЦА КОД НЕБЕСКОГ ОЦА

Гордана Миљковић
(Параћин, 16.03.1955.- 7.12.2018.)

Гонило те јутро у овај црни трап,
Овај бездушни зјап чији траг сан утро:
Рајско насеље, кал или бездушни крес,
Доживела си бес, заумни мадригал!
А тражила си склад иза вертикале,
Низала из шале духовну горопад;
И у грађевини видела песми куњ.
Месечев бледи чуњ на небу пучини.
Изаовно јутро дану је нудило слап
Љубљену кап по кап, чумна камасутро!
Колоритни неред за осунчани сказ
Обележио јаз и позади и спред,
Васиона чиста као божански тур,
Изазован гламур издашног Мефиста.
Ћутња је ветар сев и изазован сав,
Ћутња је образ плав за заустављен зев:
Имитира се жар иза огледала,
Ватра није шала ако се нађе пар!
Окршај, сложен вез уз превртљиву ћуд,
Кроти измиљен блуд да стих заведе цез.
Љутња уз цап-царап изазове слово,
Искрсни приново, освежи црни трап!
Моја бољка је пањ у лажљивој ватри,
И кад се не снатри баца ме на локвањ!
Ни са које стране, ни напред ни назад,
Антејски рукосад са шљивове гране!
Доживела си бес, заумни мадригал:
Рајско насеље, кал или злоћудни крес!
Овај бездушни зјап чији траг сан утро:
Гонило те јутро у овај црни трап!

Техничка припрема и штампа: *Студио В. II*,
Марије Бурсаћ 46, Параћин.

5. БАЈО ШЕТА К'О КОМЕТА

Бајо Цаковић
(Јагодина, 27.05.1960.- 2.10.2018.)

Оде нам поета, још један црни беџ:
Прође безглаво еџ, рима зановеџа;
Римаријско слово као кафански трик
Остварујем уз клик, без Јово наново.
Шареној се маси Он сад предаје сав,
Ту су и стрв и јав: моравски таласи.
Астрални финесе познаје овај птић,
Јурио је попић из пластичне кесе.
Стигао је за клис са вечерњом звездом
А сад са Пријездом чита свој надри спис.
Бити недоречен, уз Јово наново,
Акростсно слово кад је стих реш печен.
Јуначи се сонет са своје екстазе:
Очне бубалазе забезекнуле свет!
Мистични искази, прикривене мисли
Мрежу сна притисли на маратон-стази.
Остварили су се поклони уз инат,
Ја сам будући сват из космичке кљусе.
Антипоетично звучи и птичји кљун,
Безмерјем кад је пун али хаотично.
А песма стиже на грам, једва се чује глас,
Сонстни је украс акростих као ам!
Јухорски скарабућ с моравске терасе
Аритмији да се, уобичајен пућ!
Тачно, једва сам жив и у перспективи
Шенлуче већ живи: нисам ја за све крив!
Оствари се уз клик, без Јово наново,
Римаријско слово као кафански трик.
Прође безглаво еџ, рима зановеџа:
Оде нам поета, још један црни беџ.

ШТАМПАНО У 50 НУМЕРИСАНИХ ПРИМЕРАКА.
ОВАЈ ПРИМЕРАК ИМА БРОЈ:

MOVED AMONG STARS II

It is presented to the readers is the new poetical publication of Djordje Petković, „Moved among stars“ II, published with regard to the Conference "Development of astronomy among Serbs' X, with contributions dedicated to Slobodan Žikić, Dragana Filipoviћ, Nikodije Spasić, Gordana Miljković and Bajo Džaković.

Key words: Cosmic poetry, Astronomy in culture